

en Mand for disse 2 Kr. 50 Ø. skal ernære sig selv, sin Kone og 6 Børn — og det er ikke noget enestaaende Tilfælde — bliver der altsaa 8 Mennesker, og der er 31 Ø. for hver Person at leve af. Jeg tror, at hvis den højtærede Krigsminister havde henvendt sig til Læger eller Husmødre, som have Forstand paa, hvad det koster at holde Hus her i Kjøbenhavn, vilde det være faldet ham uhyre let at skaffe Erklæringer fra disse Folk, som gaa ud paa, at 31 Ø. om Dagen til hver er for lidt at leve af. Det kan intet Menneske leve af, det er Sulteføde, det er Menneskeplageri værre end det Dyrplageri, som hidtil har været udvist over for Hestene. Som sagt, den højtærede Krigsminister har Kærlighed til Hestene, jeg vilde ønske, at han havde lige saa stor Kærlighed til de Mennesker, som ere undergivne Krigsministeriets Styrelse.

Jeg er gaaet med til en Bevilling paa en Merudgift af 1,500 Kr., som skulle anvendes til Redningsbøjer paa et Fartøj, der sejler mellem København og Forterne, navnlig ud til Middelgrunden. Egentlig burde man ikke gaa med til den Slags Bevillinger, thi Middelgrunden er noget, som ikke vedkommer os, men det viser sig i dette Tilfælde, at Loven paabyder, at saadanne Dampere skulle have et vist Antal Redningsbøjer, og jeg vil ikke være med til at udsætte disse Menneskeliv for Fare. Jeg er derfor gaaet ind paa Bevillingen af 1,500 Kr. for derved at faa anskaffet 100 Redningsbøjer. — Der er ellers navnlig to Punkter, paa hvilke jeg ikke har været i Stand til at følge Flerparten. Det ene er Ændringsforslaget under Nr. 140 og drejer sig om en Bevilling af 4,000 Kr. til Mindefester i Anledning af Krigen 1848—50. Paa dette Punkt har Højre og moderate fundet hinanden, de ere smeltede sammen i Enighed om at give disse 4,000 Kr. Det er Penge, som jeg synes vilde være meget uheldig anvendte, de skulle gaa til Officersforeningen i Kjøbenhavn og vist til Officersforeninger ude omkring i Landet, og som det ærede Medlem for Fredensborg sagde, der vil blive afholdt mange Middage i den Anledning. Jeg tvivler ikke om, at det bliver en anstrengende Tid for mange Patrioter, de Dage, som forestaa med alle de Middage, Fæsttaler og Festskaaler, der skulle drikkes. Jeg tvivler ikke om, at alle Patrioter ville møde frem ved denne Lejlighed, og der vil blive talt mange fede og brave Ord i den Anledning, men jeg synes ikke, at vi andre kunne — jeg kan i hvert

Tilfælde paa ingen Maade — gaa med til at udgive Landets Penge paa denne Maade. Jeg kunde derimod tænke mig en anden Anvendelse af et Beløb i denne Anledning, f. Eks. at man vilde udgive et lille Skrift, der handlede om Krigen, en lille populært skreven Bog, der kunde omdeles i Landets Skoler, saa at hele Ungdommen kunde faa den at læse, og at man deri vilde fremstille, hvorledes Krigen i Virkeligheden er, hvorledes der myrdes og saares og brændes og skændes og plyndres — det er de Ting, der følge med Krigen —, hvorledes Raahed og Dyriskhed komme til at sidde i Højsædet under Krigen. Jeg kunde have ønsket, man havde gjort noget i den Retning for at lære den unge Slægt, Børnene at hade og afsky Krigen og Krigens Gerninger. At give Penge, for at der kan holdes Middage omkring i Officersforeningerne, synes jeg ikke, der er nogen Grund til. Jeg kan godt forstaa, at Højre og de moderate ere smeltede sammen paa dette Punkt. Det er noget, som passer godt for disse to Partier, men det glæder mig, at Venstre ikke har villet være med til den Slags Ting. Der er ogsaa Tale om en anden Bevilling i et lignende Øjemed, men det drejer sig ikke om saa meget. Der ønskes 5,000 Pund gammelt Metal, som Krigsministeriet skal afstaa, for at man deraf kan lave et Monument i Anledning af Krigen. Denne Bevilling er daarlig oplyst. Der siges ikke noget om, hvor dette Monument skal staa. Der siges kun, at det skal vidne om Frihedsbevægelsen og Nationalfølelsen i 1848. Det lyder ganske smukt og tiltalende, og jeg kunde under visse Forhold ogsaa være med til at give en saadan Bevilling, men jeg har en stærk Anelse om, at dette Udtryk, som denne Frihedsbevægelse og Nationalfølelse skal have, skal bestaa i en Skikkelse i Soldatertrøje med Sabel, og der forekommer mig ikke at være Grund til at rejse et saadant Monument. Jeg ved det ikke bestemt, men det forlyder, at saaledes skal Monumentet være. Der er jo, som sagt, ikke oplyst noget om, hvor det skal opstilles, eller hvorledes det skal se ud. Vil man endelig gøre noget i Anledning af Krigen 1848—50, synes jeg, at der, forinden Udgivelsen af det Skrift, jeg omtalte, kunde være en anden smuk Gerning at gøre. Det var, at man mindedes alle de gamle Krigere, som vare med. Der har her i Rigsdagen i flere Aar ligget Forslag om at yde Hjælp til disse gamle Krigere, og der lever jo rundt om i Landet mange saadanne fat-